

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μορσεβέο μπήκε στο εγκαταλειμμένο αυτό σπίτι...

— Έφτασε επί τέλους ή στιγμή που περιμέναίμε...

Κατόπιν ο Μορσεβέο ακολουθήσε τον έφημεριο...

... έφτασε μαζί του σ'ε μιά μικρή αυλή...

— Άπό δω θά τ'ε βρούμε!

— Τό άλλο αυτό προσέχεται από τό σταϊνό τής αυτού έξοχότητος...

— Πολύ ώραία! Αποκρίθηκε ο Μορσεβέο...

— Βεβαίως. Πρόκειται φίλε μου...

— Άν είνε έτσι, θά φύγω, απάντησε ο Μορσεβέο...

— Υστερ' άπό τή σύντομη συνομιλία...

— Μά είνε έξοχο!...

— Προσοχή! Έρχεται! Έφημεριο...

— Αιέσωσ τότε ο Μορσεβέο...

— Ό Κλεριόν βιάδιζε από τ' άριστό...

— Βοήθεια! Μάς δολοφονούν!

— Συγχρόνως όμως αντίχρησε και δεύτερος πυροβολισμός...

— Μετά τόν πρώτο πυροβολισμό...

— Τί δυστυχημένος πού είμαι!

— Πυροδότησε ξανά!

— Με τί; αποκρίθηκε μορφαίνοντας ο Μορσεβέο...

— Πέθανε; ρώτησε τότε ο έφημεριος...

— Κι' έσείς;

— Φύγε, σου λέω!

— Ό Μορσεβέο αναγκάστηκε να ύπακούση...

— Συγχρόνως ο έφημεριος κατέβηκε στο ύπόγειο...

... από μιά μυστική σκάλα. Έντονηταξή στο δρόμο...

— Είδοποιήστε τόν βασιλέα...

— Ένας ακόλουθος έτρεξε άμέσως στο Λούβρο...

— Ένα κάθισμα! φώναζε ο Κλεριόν...

— Κανένας άμωσ άπό τούς γείτονες...

— Τό πλήθος κίνησε με θηρό τούς Ουγενότους...

— Θάνατος στους Ουγενότους!...

— Ό Κολινύ διατηρούσε άκόμα τής αισθήσεως...

— Άλλά οι φίλοι του δέν τόν άκούγαν...

— Σκότωσαν τό ναυαρχο!

— Πάει ο ναυαρχός μας!

— Έξδίκησι!

— Η είδησι τής δολοφονικής άποπειρας...

— Κατά τής δυο μετά τό μεσημέρι...

— Ό βασιλεύς, ο άποιος συνειδέοταν...

— Κύριοι! Καί εγώ, όπως και σεις...

— Ζήτω ο βασιλεύς! φώναξαν οι είνγενεις...

— Πρέπει να σημειωθή, ότι ο βασιλεύς...

— Σας δίνω προθεσμία τριών ήμερών...

— Άλλά, Μεγαλειότατε...

— Δέν άκούω τίποτε, κύριε. Πηγαίνετε...

— Κατόπιν τής άπειλής αυτής, ο φρούραρχος...

— Ό Κολινύ ήταν έξαλλομένος στο γραββάτι...

— Έλιψω να μην άργήση να συλληφθή...

— Μεγαλειότατε, παρατήρησε ο παριστάμενος...

— Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε κι' ο Κολινύ...

— Κύριε ναύαρχε, λιτήθηκα πολύ για τό δυστύχημά σας!

— Ό Θεός να φινάη τόν λαμπρό φίλο και πιστό ύπικό μας!

— Όλοι τότε οι Ουγενότοι, που ήταν μαζεμένοι...

— Προσοχή!... Έρχεται!... τού ειπε με συγκίνηση ο έφημεριος.

φώναξαν :

- Ζήτω ο βασιλεύς !
- Ζήτω η βασιλομήτορα !
- Ζήτω ο δούξ ντ' Ανζιού !

Η επίσημη του Καρόλου διοργάνωσε περίπου μιά ώρα. Κατόπιν ο βασιλεύς αποχαρτίωσε τον ναύαρχο και του υποσχέθηκε, ότι θα τον αποπέμψονταν και την ακόλουθη μέρα.

Φεύγοντας ο Κάρολος, προσκάλισε το λοχαγό Κοσκέιν και του είπε δυνατά, για να τον ακούσουν όλοι :

- Πόσους άνδρες έχετε μαζί σας ;
- Ένα λόγο, Μεγαλειότατε !
- Πολύ καλά. Είναι άρκετοί για την υπηρεσία του μεγάρου του ναυάρχου σε περίπτωση επιθέσεως ;

- Μεγαλειότατε, με το λόγο μου μπορώ ν' απορροούω τρεις χιλιάδες !

- Τότε, σάς διατάζω να μείνετε εδώ και να φρουρήσετε το μέγαρο...

- Αλλά, Μεγαλειότατε, πώς θα σάς συνοδεύσω στο Λούβρο ;

Ο Κάρολος Θ', αντί ν' απαντήσει, έδειξε τους ευγενείς Ουγενότους, που στεκόονταν στην αυλή.

- Ζήτω ο βασιλεύς ! έβροντοφώνησαν εκείνοι.

Στό μεταξύ αυτό, η Αικατερίνη αντίηλθε ένα βλέμμα συνεννόησεως με τον δούκα ντ' Ανζιού και η βασιλική ακολουθία διευθύνθηκε ακολουθώς στο Λούβρο.

Το βράδυ παρετέθη στ' ανάκτορα επίσημο δείπνο χάριν της διασώσεως του Κοκάνυ.

Ο βασιλεύς μετά το δείπνο, ήταν πολύ εθιμικός και ζοηρός. Έπαιξε μάλιστα χαρτιά με τον βασιλέα της Ναβάρρας 'Ερρίκο κ' έχασε διακόσια σκούδα.

Ο 'Ερρίκος χάρηκε για το κέρδος του αυτό και είπε στη σύζυγό του :

- Αν η τύχη μου δείχτη μέχρι τέλους ενοικιά, θα γίνουμε εξάπααντος πλούσιοι...

Η βασίλισσα Μαργαρίττα έρριξε τότε γύρω της ένα βλέμμα και του είπε :

- Μεγαλειότατε, φυλαχτήτε !
 - Από ποιόν ; Ο Κάρολος είναι ειλκιρηνός... φηθήρισε ο 'Ερρίκος.
 - Ίσως. Αλλά κοιτάξετε και τη βασιλομήτορα. Ποτέ δεν την είδα τόσο γλισστή. Προσοχή, 'Ερρίκοε !..
- (Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΜΕΣΟΦΕΡΓΑΡΟ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Η ημισέληνος, η οποία αποτελεί σήμερα το επίσημο έμβλημα του Μακεδονικού έθνους, έχει παραληφθεί υπό των Τούρκων από τους Βυζαντινούς, οι οποίοι το είχαν πρώτοι και στους οποίους παρέμεινε για την ακόλουθη αίτια :

Ο Φίλιππος, ο βασιλεύς της Μακεδονίας, θέλησε κάποτε να καταλάβη το Βιζάντιο και επέβη εναντίον του μιά νύχτα συννεφιασμένη και σκοτεινή, που δεν θα τον έπαιρναν ειδησι οι κάτοικοι. Η έπίθεσις έτελεσθη με ταχύτητα και οι Μακεδόνες είχαν φτάσει σχεδόν στην κορυφή των τειχών, έτοιμοι να ορμήσουν στο εσωτερικό και να γίνουν κύριοι της πόλεως.

Προτού όμως το κατορθώσουν αυτό, τους άντελήφθηκαν τα σκελιά, τα οποία είχαν τοποθετήσει οι κάτοικοι της πρωτεύουσής ως να χτερούους φρουρούς στις επάλξεις και τα οποία είδοποιήσαν τους Βυζαντινούς με τα μανιασμένα γανγισματά τους, για τον μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχαν. Οι Βυζαντινοί πήραν τότε άμεσως τα όπλα κι' έτρεξαν να ύπεραπιστούν την πόλη τους.

Δυστυχώς όμως, γύρω τους έθασίλιε βαθύ σκοτάδι και δεν έβλεπαν από ποιά μέρος ανέβαιναν οι έχθροι, για να τους απορροούσιν. Έξαφνα, μέσα στην απόγνωση και στην άμηχανία τους, μισορόβια μέσ' άπ' τα σύννεφα το φεγγάρι και ανέρωσε σε ποιά μέρος βρισκόονταν οι επιδρομείς.

Κατόπιν αυτού, οι Βυζαντινοί τους έδιωξαν εύκολα κι' έτσι γλύτωσαν την πρωτεύουσά τους άπ' τη σλαβιά. Για να δείξουν δε ύστερα την ευγνωμοσύνη τους προς το λαμπρό άστέρι της νύχτας που τους έσωσε, καθέρισαν την ημισέληνο ως έμβλημά τους και ανήγειραν ξεχωριστό ναό στην 'Εκάτη, τη θεά της σέληνης.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος, όταν ήρθε στην έξουσία και κατέστησε έδρα του κράτους τον την Κωνσταντινούπολη, μαζί με τ' άλλα, κράτησε και το σύμβολο της ημισέληνου, το όποιο διατηρήθηκε μέχρι των Τούρκων. Οι τελευταίοι το παρέλαβαν από τους χριστιανούς και το έκαναν έκτοτε δικό τους, μέχρι του σημείου που να θεωρείται το έμβλημα αυτό εθνικό τους, ενώ προέρχεται από το αρχαίο Βιζάντιο.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

(Τι άφηγείται ο Γάλλος άστρονόμος Κάμιλλος Φλαμμαριών)

Ο μέγας Γάλλος άστρονόμος Κάμιλλος Φλαμμαριών, αναφέρει ότι κάποτε έπεσε ένας κεραυνός στο έξοχικό σπίτι του φίλου του λοχαγού Κλαβέλ. Ο κεραυνός αυτός άνηλθεσε τη στέγη του σπιτιού, ανέτρεψε δύο κληνοδόχους κι' έν τέλει μπήκε στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο λοχαγός με την οικογένειά του. Έκει άφηρεσε... δυό φουρκέτες από το κεφάλι της οικοδόμου και κάρφισος έλατρά τα μαλλιά της. Κατόπιν άναποδογύρισε μέσα στο σπίτι τα πάντα, κάρφισος, τραπέζια, κομμούς, έσπασε τα παράθυρα, έλνωσε τα τζάμια, τρύπησε τα πατώματα και ώριψε προς το πηγάδι, του οποίου καταρράμιασε τη μεγάλη πέτρα του στομιόν, βάρους άνω των 80 χιλιogramm.

Η περίπτωση που αναφέραμε παραπάνω, δεν έινε η μοναδική, σχετικά με τα περιεργά αποτελέσματα του κεραυνού. Στις 2 'Ιουνίου 1809 έπεσε ένας άλλος κεραυνός σε κάποιο σπίτι στο Βορδώ, ο όποιος χτύπησε μιά κυρία και έκαψε λινόμα τη χροιά άλωσιδα που φόρούσε στο λαιμό της. Στη θέσι της άλωσιδας άφησε μιά κυκλική μαύρη γραμμή, η οποία ύστερ' από λίγος καιρό εξαφανίστηκε. Η κεραυνολήγητη κυρία λιποθύησε άμέσως μετά την άπρόσπτη... επίσκεψη, αλλά μετά έξη ώρες ζήτησης, έντελώς καλά.

Άλλοτε πάλι, δυό γυναίκες καθόντουσαν στο παράθυρο κι' έρραβαν, όταν κάποιος... περιστεριός κεραυνός τους άραψε από τα χέρια τις βελόνες. Περιορίστηκε όμως στην άσημαντή αυτή γλώση και άπομαζυρήθηκε χωρίς να τους κάμη μεγαλειτερο κακό.

Κάποια άλλη μέρα, μιά κυρία έλχε ντυθεί κι' ήταν έτοιμη να βγή και να πάη σε κάποιο χορό. Καθώς όμως άπλωνε το γυνικό της μπράτσο προς στο τζάμι του παραθύρου για να καθρεφτιστή, αισθάνθηκε μιά θερμή έπαρη και είδε το βραχιόλι της να εξαφανίζεται έξ αίτίας πάλη ενός κεραυνού, που την έλχε χτυπήσει, χωρίς να της κάμη άλλο κακό.

Επίσης ένα βράδυ, μιά παρέα εργατιζών καθόταν σε κάποια ταβέρνα και ζουσιόπιε. Έξαφνα έπεσε ένας κεραυνός, ο όποιος άραψε το ποτήρι ενός άπ' την παρέα πριν το φέρε στο στόμα του και το πέταξε με όρημ

έξω στην αυλή !

Όσοίτοις μιά νέα κόρη, ένω καθόταν κάποτε μπροστά στη μηχανή της κι' έρραβε, αισθάνθηκε άπότομα μιά άγνωστη δύναμη—που δεν ήταν παρά ένας κεραυνός—να της πάφη άπ' τα χέρια το ψάλλιδι, να την σηκώη από την καρτέλα της και να την καθίξη άπάνω στη μηχανή !...

Στις 25 'Ιουλίου 1868, κάποιος ταξειδιώτης καθόταν στην προκυμαία και περίμενε το βιαπόρι. Σε μιά στιγμή έπεσε ένας κεραυνός, ο όποιος δεν τον έπείραξε μόν καθόλου, αλλά του... άφηρεσε από το πορτοφόλι ένα άσημένιο νόμισμα, που βρισκόταν σ' άλλο χώροσιμα του πορτοφολιού.

Ο ίδος ο Φλαμμαριών αναφέρει και μερικές άλλες περιπτώσεις, κατά τις όποιες ο κεραυνός, με... άγενή πράγματι συμπεριφορά, γδύνει όλότελα τις γυναίκες που χτυπάει ή τους... ζουφιζε το κεφάλι, αφίνοντάς τις φαλακρές !..

Στις 16 Δεκεμβρίου 1904, κάποιος άδβās περπατούσε στο δρόμο με δυό φίλους του. Έξαφνα έπιασε δυνατή καταγίδα και τρύπωσαν κι' οι τρεις κάτω από ένα δέντρο. Για κακή τους τύχη όμως, έπεσε ένας κεραυνός, ο όποιος χτύπησε τον άδβās και τον άφησε νεκρό. Το περιεργό έινε, ότι οι συνοδοί του άδβās, που καθόντουσαν δίπλα του, δεν έπαθαν τίποτε. Το σώμα του δυστυχούς εφημεριου μετεβλήθη όλόκληρο σε κάρβουνο, ένω το σώσο του έμεινε έντελώς ανέπαφο !

Κάτι ανάλογο συνέβη την ίδια χρονιά και σ' ένα χωριό από το Βέλγιο, ο όποιος χτυπήθηκε από κεραυνό και σκοτώθηκε, ένω βρισκόταν στον κήπο του. Το κορμί του έγινε καταψαμμένο από το κεφάλι ως τα πόδια, αλλά τα ρούγα του ούτε καν τσοιρουφιλήθηκαν.

